

Măi să fie! Într-o sală se strâng bani, în celelalte nu?!

Spre sfârșitul celor trei ore de examen, una dintre colege îmi spune că au dat și ceilalți, de la a doua sală a primit 30 de lei, iar de la ultima 90 de lei, ca să fie în total 150 și să putem pleca acasă cu câte 50 de lei de persoană. Porția mea o refuz. Din principiu. Stând de vorbă cu colegele mele, aflu că e posibil să se fi strâns câte 30 de lei de elev, dacă nu mai mult. Deci 300 de lei pentru fiecare profesor din sală, iar nouă, celor de pe hol ne aruncau câte 15 lei. Ce nemernici!!!

Sfârșit de examen. Comisia preia lucrările. Toată lumea este fericită, tuturor profesorilor le strălucesc chipurile de bucurie. Mai mult decât elevilor. Mă îndrept spre casă, iar înaintea mea merge una dintre elevele participante la examen. La un moment dat îmi sună telefonul.

–A fost bine, mămică, ne-a mers de minune. Am strâns fiecare câte 50 de lei pentru profesori și am putut și noi să copiem.

II

A doua zi de examen. De data asta sunt repartizată într-o sală de clasă. Mă gândesc cu nostalgie la banii pe care i-au încasat colegii mei în ziua precedentă. 500 de lei! Numai eu am plecat acasă cu buzunarul gol. Și am atâtea facturi de plătit, fir-ar să fie, sunt ultima proastă, ce bine mi-ar fi prins și mie vreo 500 de lei acum! O colegă se supără foc că a tras la sorți un hol, ca în ziua precedentă. Se adresează președintelui de comisie:

–Nu puteți să-mi dați o sală? Tot pe hol și astăzi? Mai vreau să trag o dată la sorți.

Îi înțeleg supărarea, dar președintele nu o lasă. Se întoarce către noi, ceilalți profesori.

–Dorește cineva din săli să facă schimb cu doamna? Dorește cineva să stea pe hol?

Tăcere deplină.

–Doamnă, nu am ce să vă fac.

Femeia continuă să vocifereze.

–Doamnă, dacă nu vă convine, nu e mai bine să plecați acasă?

–Păi, chiar așa am să fac!

Și pleacă bosumflată.

A doua zi, președintele se interesează de ea:

–Doamna de ieri, cu scandalul, a mai venit?

–Nu a mai venit, răspund colegele ei.

Președintele ridică din umeri.

–Mai bine.

Examenul începe, mă duc la sala care mi s-a dat. Elevii intră, se așază fiecare la locul repartizat și brusc îi văd cum se ridică și ies din sală. Mă uit contrariată la ei.

–Ne ducem la toaletă, doamnă.

Mă uit contrariată la colega mea.

–I-a apucat pe toți odată?

Ea zâmbeste și îmi explică în gura mare:

–Ei, și tu, vor să se asigure că nu îi apucă în timpul examenului.

Iar apoi, îmi șoptește la ureche:

–Se duc la toaletă să strângă banii. Acolo nu sunt camere de supraveghere!

Peste vreun sfert de oră se întorc și își ocupă iar locurile conștiincioși. Le repartizez foile de examen, le verific cărțile de identitate. Un elev vine la mine și vrea să îmi înmâneze un pachet de țigări.

–Ce e asta, de fapt? întreb eu.

–Păi...știți, ne-am gândit și noi la o mică atenție pentru dumneavoastră, poate veți închide ochii, știu și eu...

–Nu, categoric nu, mie nu-mi trebuie. Iar, în gând îmi spun: Doamne, dar cât de bine mi-ar prinde banii aceștia în geantă!!!

Se întoarce în banca lui, spășit. Toți elevii se întristează. Până vin subiectele, elevii mai ies pe hol, se plimbă. O elevă se întoarce în clasă.

–Băi, ce nasol, în toate clasele toată lumea e fericită, lor le-a mers, numai noi suntem triști.

Mi se face milă de ei. La una urmei, de ce să nu-i las să copieze? Doar și eu am copiat pe rupte la Bac. Numai că pe vremea mea nota de la Bac nu conta la înscrierea la facultate. Habar nu am că de câțiva ani încoace, la universitate nota de la Bac atârână greu la admitere. Nu știu asta, am impresia că totul e ca pe vremea mea. Eu am dat Bac-ul în 1990, primul an după Revoluție. Așa că mă fac că plouă, doar nu dau ceva de la mine. Ei stau în continuare derutați. Peste vreo oră, un elev mă întrebă:

–Doamna profesoară, până la urmă ce facem, putem copia sau nu?

Cedez presiunii și îi răspund:

–Păi ai de unde?

Tuturor elevilor li se luminează fețele. Examenul continuă, iar la un moment dat eu ajung să le țin de șase să nu vină comisia în control, așa cum fac toți colegii mei din toate sălile.

Când plec acasă, dau să scot un șervețel din geantă și găsesc acolo o sumă consistentă de bani. Tulai, Doamne, cât de fericită sunt! Ajung acasă și îi povestesc tot mamei, ținând de fericire.